

Sygnatura akt IV U 260/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym

Przewodniczący: ***SSO Grażyna Borzestowska***

Protokolant: st. sekr. sądowy Łukasz Szramke

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2014r. w Elblągu

na rozprawie sprawy z odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 13/02/2014r znak: (...)

o wyrównanie emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje wnioskodawcy prawo do wyrównania emerytury za okres od dnia 1 stycznia 2011r do 31 grudnia 2013r,

II. oddala odwołanie w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 260/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. S. wniósł odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 13.02.2014r. znak: (...), którą to decyzją organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury od dnia 1.01.2014r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, domagając się wyrównania emerytury od dnia przyznania, tj. od marca 2009r. W uzasadnieniu podniósł, że okres wyrównania od 1.01.2014r. jest nieprawidłowy, ponieważ składał pismo do ZUS w P. dnia 30.03.2009r. o nieprawidłowym naliczeniu kapitału początkowego odrzucając fundusze premiiowe za lata 1966-1976.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w dniu 2.01.2014r. skarżący zgłosił wniosek o przeliczenie kapitału początkowego poprzez uwzględnienie kwot wypłaconych z funduszu premiiowego. Zaskarżoną decyzją z dnia 13.02.2014 r. organ rentowy przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 01.01.2014 r. tj. od miesiąca ogłoszenia wniosku – zgodnie z art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W ocenie organu rentowego brak jest podstaw do wyrównania świadczenia za okres wcześniejszy. Pozwany podniósł, że żadna z wcześniejszych decyzji nie została przez wnioskodawcę zaskarżona, ponadto w chwili wydawania tych decyzji nie zapadła jeszcze uchwała Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 r. sygn. akt II UZP 6/10, wykładnią której kierował się organ rentowy wydając zaskarżoną obecnie decyzję. Zatem, zdaniem pozwanego, trudno uznać, iż organ rentowy popełnił błąd wydając wcześniejsze decyzje o ustaleniu kapitału początkowego i emerytury, dlatego należne wyrównanie świadczeń przysługuje od daty zgłoszenia wniosku.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 25.08.2009r. pozwany przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1.03.2009r. , tj. od daty określonej w wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 8 lipca 2009r. , sygn. akt IV U 665/09. Do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS , podstawę wymiaru emerytury wyliczono z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat 1970, 1972-1982, 1984-1991. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 132,64%. Podstawa wymiaru kapitału początkowego została ustalona z tego samego okresu. Do wynagrodzenia z lat 1966-1976 pozwany nie doliczył kwot wypłaconych z funduszu premiowego, wskazując że od funduszu premiowego nie było obowiązku opłacania składki na ubezpieczenia społeczne.

/ dowód: decyzja o przyznaniu emerytury z dnia 25.08.2009r., decyzja o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 13.08.2009r., obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w aktach emerytalnych wnioskodawcy/.

Pismem, które wpłynęło do (...) Oddział w E. dnia 6.10.2009r. skarżący wniósł o ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem premii, wskazując, że były odprowadzane składki na ZUS. Do pisma dołączył pismo Agencji (...) w O. z dnia 23.09.2009r. (...) Oddział w P. pismem z dnia 13.10.2009r. udzielił wnioskodawcy informacji, w której ponownie wskazał, że fundusz premiowy w latach 1966-1976 nie został doliczony do dochodu za dany rok, ponieważ w tych latach nie było obowiązku opłacania składki na ubezpieczenie społeczne od funduszu premiowego. Ponownie pismem z dnia 10.11.2009r. wnioskodawca wystąpił do pozwanego o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wypłaconych premii i ponownie ZUS pismem z dnia 17.11.2009r. udzielił informacji jak poprzednio.

/ dowód: pismo z datą wpływu 6.10.2009r. , pismo (...) z 23.09.2009r. , pismo ZUS z 13.10.09r., pismo skarżącego z 10.11.2009r. , pismo ZUS z 17.11.2009r. w aktach emerytalnych/

Pismem z dnia 30.12.2013r. , które wpłynęło do pozwanego w dniu 2.01.2014r. skarżący wystąpił do pozwanego z wnioskiem o przeliczenie kapitału początkowego z uwzględnieniem funduszy premiowych. Jednocześnie we wniosku tym skarżący wniósł o wyrównanie emerytury. W wyniku rozpoznania powyższego wniosku pozwany dokonał ponownego przeliczenia kapitału początkowego oraz dokonał ponownego przeliczenia emerytury. Do obliczenia wysokości emerytury zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej, do ustalenia podstawy wymiaru emerytury pozwany przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1970r. do 1991r. z uwzględnieniem wypłaconych premii. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 146,07%.

/ dowód: pismo wnioskodawcy z 30.12.2013r. decyzja o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z 6.02.2014r., decyzja o przeliczeniu emerytury z 13.02.2014r. załącznik do decyzji z dnia 13.02.2014r. w aktach emerytalnych/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy zasługiwało w części na uwzględnienie.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego pozwany dokonał ponownego ustalenia wysokości emerytury wnioskodawcy bez składania przez skarżącego jakichkolwiek nowych dokumentów. Regułą jest, iż w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenie wypłaca się nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu (art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS). Od tej reguły istnieje wyjątek. Chodzi o sytuacje , w której ponowne ustalenie prawa do świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego lub odwoławczego (art. 133 ust. 1 pkt 2). Jeżeli w tych warunkach organ rentowy lub odwoławczy przyzna lub podwyższy świadczenie, wypłaca się je od miesiąca złożenia pierwotnego wniosku lub wydania decyzji z urzędu, nie dłużej jednak niż za okres 3 lat wstecz, liczonych od daty zgłoszenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (por. uchwałę SN z dnia 28 czerwca 2005 r., III UZP 1/05, OSNPUSiSP 2005, nr 24, poz. 395; wyrok SN z dnia 19 lutego

2002 r., II UKN 116/01, OSNPUSiSP 2003, nr 24, poz. 599; wyrok SA w Białymstoku z dnia 9 września 1998 r., III AUa 374/98, OSA 1999, z. 3, poz. 16 oraz wyrok SA w Gdańsku z dnia 20 czerwca 1995 r., III AUr 549/95, OSA 1995, z. 7-8, poz. 64).

Sąd nie podziela stanowiska pozwanego, iż w niniejszej sprawie brak podstaw do wyrównania świadczenia za okres wcześniejszy, niż data złożenia wniosku o przeliczenie świadczenia oraz, że w niniejszej sprawie organ rentowy, wydając wcześniejsze decyzje, nie popełnił błędu.

Pojęcie błędu organu rentowego w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej jest swoiste i szerokie, tzn. oznacza każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania samego organu rentowego, czy też wadliwej techniki legislacyjnej, czyli skutkiem niejednoznaczności norm prawnych. Błędem organu rentowego jest także błędna wykładnia obowiązujących przepisów (z uzasadnienia uchwały SN z dnia 26 listopada 1997 r., III ZP 40/97 OSNAPiUS 1998, nr 14, poz. 429).

Nie ma znaczenia w niniejszej sprawie fakt, na który powołuje się pozwany, iż żadna z wcześniejszych decyzji pozwanego nie została zaskarżona przez wnioskodawcę. Fakt, że pozwany przeliczył wnioskodawcy emeryturę z uwzględnieniem wypłaconych premii, bez składania przez wnioskodawcę jakichkolwiek nowych dowodów-dokumentów, jednoznacznie wskazuje, że pozwany przy wydawaniu wcześniejszych decyzji, ustalając wysokość emerytury wnioskodawcy dopuścił się błędu. Nie zmienia tego stanowiska również fakt, że pozwany wydając zaskarżoną decyzję kierował się wykładnią Sądu Najwyższego zawartą w uchwale z dnia 1 września 2010r. w sprawie II UZXP 6/10/

Stosownie do art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Mając powyższe na uwadze, zasadne zatem było żądanie wnioskodawcy co do wyrównania emerytury za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc złożenia wniosku o przeliczenie emerytury, tj. za okres od 1.01.2011r. do 31.12.2013r. Dlatego też Sąd na mocy art. 477¹⁴ par. 2 kpc w zw. z art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku. W pozostałym zakresie Sąd na mocy art. 477¹⁴ par. 1 kpc odwołanie oddalił.

O kosztach orzeczono na mocy art. 98, 108 kpc w zw. z par. 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jednolity Dz.U. z 20132r., poz. 461 .